

[Justitsministeren.]

det ærede medlem har læst bestemmelsen på samme måde, som jeg gør det.

Til det ærede medlem hr. Aksel Larsen vil jeg sige, at dette er et uhyre vanskeligt stof at gennemlæse, det må man erkende; det er meget vanskeligt ved en gennemlæsning af denne overenskomst i alle enkeltheder at få fat i, hvad det egentlig drejer sig om, og derfor er der intet ejendommeligt i, at man, når tiden har været knap, kan komme ud for misforståelser.

Jeg tror, det ærede medlem i nogen grad har misforstået, hvad der står i artikel VII, stk. 1, (a) og (b). Det ærede medlem konstruerer her et modsætningsforhold, som jeg ikke mener eksisterer. Der står i (a) om afsenderlandets militære myndigheder, at de har

„adgang til i modtagerlandet at udøve al kriminel og disciplinær jurisdiktion, som er dem tillagt i henhold til afsenderlandets lovgivning over alle personer, som er undergivet dette lands militære lovgivning.“

De sidste ord tog det ærede medlem ikke med i sin opremsning, og det er jo deri, afgrænsningen ligger. Og så står der i (b), at modtagerlandets myndigheder har jurisdiktion over medlemmerne af en styrke eller et civilt element og disses pårørende, forsåvidt angår lovovertrædelser, der er begået på modtagerlandets territorium og strafbare i henhold til dette lands lovgivning. Hvis det ærede medlem dernæst går videre, vil han se, hvorledes man i artikel VII løser den konflikt, der alligevel kan fremkomme, hvor der bliver spørgsmål om fortrinsret for afsenderland eller modtagerland.

Det ærede medlem knyttede nogle kommentarer til bestemmelsen i artikel VII, stk. 3, punkt (a), (ii), idet han oplæste ordene:

„Lovovertrædelser, der hidrører fra enhver under udøvelsen af tjenstlig pligt begået handling eller undladelse.“

Jeg vil minde det ærede medlem om, at det, der står i denne bestemmelse, er, at hvis begge lande — altså afsenderland og

modtagerland — har adgang til at udøve jurisdiktion, anvender man den regel, at afsenderlandets militære myndigheder har fortrinsret til at udøve jurisdiktion over et medlem af en styrke eller et civilt element, forsåvidt angår disse lovovertrædelser, der hidrører fra den pågældendes tjeneste. Når man læser dette i den sammenhæng, hvori det står, kan jeg ikke andet end finde bestemmelsen rimelig.

Det ærede medlem knyttede også bemærkninger til artikel VII, stk. 8, hvor der står:

„En tiltalt, der af en kontraherende parts myndigheder er blevet stillet for en domstol . . .“

— men så synes jeg, det ærede medlem sprang de efterfølgende ord over:

„i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende artikel . . .“

Det hedder så i fortsættelse heraf, at overfor ham kan der ikke af en anden kontraherende parts myndigheder påny rejse tale. Men når den pågældende sag er rejst i henhold til overenskomstens bestemmelser, synes jeg, det er særdeles rimeligt, at når den har fundet sin afgørelse ved den ene parts domstol, kan den anden part ikke rejse sagen påny.

Det ærede medlem — og også det ærede medlem hr. Viggo Starcke — var endvidere inde på artikel XVI. I denne artikel hedder det, at

„uoverensstemmelser mellem de kontraherende parter vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af nærværende overenskomst skal afgøres ved indbyrdes forhandling uden rekurs til nogen udenforstående myndighed.“

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen så heri, at vi havde givet afkald på de rettigheder, vi har som medlem af FN — og jeg tror også, det ærede medlem nævnte den internationale domstol. Hertil vil jeg sige, at det, vi her står overfor, er en overenskomst mellem to parter, der alene drejer sig om tilfælde, hvor der opstår ganske konkrete tvistigheder, og